

v oboru balneologie, klimatologie a meteorologie.

XX. Letoviska. Pojem tento, jenž nabývá aktuelnosti zejména nyní, když městské obyvatelstvo chápe pobyt v určitých místech v dobách letních prázdnin jako stálou potřebu, není právně upraven.

V zemích mimoslovenských tam, kde l. bylo upraveno novějšími zemskými zákony, přichází pojem „zotaviště“. Na př. mor. zák. č. 49/1914 m. z. z. mluví v § 1, odst. 2. o obcích, pokud se týče místech, která sice za léčebná místa ve smyslu cit. zákona nemohou býti považována, která však jsou četně navštěvována za účelem zotavení a mohou se vykazati zařízeními, jež jsou na prospěch a zábavu hostů. Tato místa mohou býti prohlášena za místa pro zotavenou. Pro tato místa mohou býti vydány statuty s analogickými ustanoveními, jaká obsahují statuty lázeňské. Obdobně srovn. i § 5 slez. zák. č. 30/1907.

Úprava těchto míst v podstatě souvisí s l-m jen potud, že k obstarání úkolů, sledujících potřebu hostů, může býti určeno obdobné zařízení jako v lázních.

S tohoto hlediska bude nutno posuzovati věc i při připravované celkové zákonné úpravě lázeňské.

Literatura.

Annuaire médical des stations hydrominérales climatiques et balnéaires de France, Paříž 1927.

Prof. Ing. Dr. J. Hráský: „Balneotechnika a zřídelnictví“, Praha 1929; Otto Mayer: „Der Heilquellenschutz in der österr. und ausländischen Gesetzgebung“, Vídeň 1909; Prof. Doc. Dr. Ing. Robert Kampe: „Heilquellen und Bergbau“ (přednáška na kursu v Karlových Varech 1923); Koehne: „Das Recht der Kurtaxe“, 1912; týž: „Kurortwesen und Kurhaus in geschichtlicher Entwicklung“, 1912; Dobrozdání nejvyšší zdravotní rady o obchodu minerálními vodami (zvláštní vý- tisk z „Das österr. Sanitätswesen“, č. 53 z r. 1903). Dr. Desider Markus: „Ungarisches Verwaltungsrecht“, Tübingen 1912; Mayrhofer: „Handbuch für den politischen Verwaltungsdienst“, 3 sv. a 1 doplň. svazek; Mischler-Ulbrich: „Österr. Staatswörterbuch“, 2 vyd., čl. „Kurwesen“.

Antonín J. Kolínský.

Léčebné ústavy

viz Nemocnice a jiné humanitní ústavy.

Léčiva

viz Obchod léčivy a jedy.

Legionáři.

I. Vznik a vývoj čsl. legií v stručném historickém přehledu. 1. Ruské legie. 2. Francouzské legie. 3. Italské legie. 4. Čsl. l-i z ostatních dohodových států. 5. Postavení a význam čsl. legií po stránce právní, zejména pak s hlediska mezinárodního práva. — II. Vymezení pojmu l-e. 1. Zákonná definice. 2. Podmínky pro přiznání charakteru l-ského. 3. Počítání doby l-ské. 4. Rozhodování o charakteru l-ském. 5. Průkaz o charakteru l-ském. — III. Zvláštní ustanovení o l-ích. 1. S hlediska vojenského. a) Úprava branného poměru. b) Postavení l-ů v domácí armádě. c) Vliv l-ů na přejímací řízení, týkající se vojenských gážistů býv. rak.-uh. armády. d) Materiální likvidace různých l-ských věcí z doby před návratem legií do vlasti. 2. S hlediska sociálního. a) Umisťování l-ů ve státních a jiných službách. aa) Na služebních místech uvedených v zák. č. 462/1919 Sb. bb) Na jiných místech. b) Úlevy při přijímání l-ů do různých služeb. c) Některé další výhody a úlevy při umisťování l-ů v občanském zaměstnání. d) Hodnocení l-ské služby ve služebním poměru. aa) Vůbec a v civilním služebním poměru zvláště. bb) Ve vojenském služebním poměru. cc) V učitelském služebním poměru. e) Nároky l-ů podle zákonů o pozemkové reformě. f) Zaopatření l-ů a jejich rodin. g) Výživovací příspěvky pro příslušníky l-ů. h) Výpomoci starodružinníkům. i) Postavení l-ů při restriktci prováděné podle zák. č. 286/1924 Sb. j) Organizace sociální péče o l-e. 3. Jiná ustanovení. a) Zastoupení sibiřských l-ů v prvním volebním období poslanecké sněmovny. b) Právo nositi l-ský stejnokroj a užívati vojenských hodností nabytých v legiích. d) Státní občanství l-ů. e) Sňatky příslušníků čsl. legií. f) Osvobození od placení voj. taxy. — IV. Úřady příslušné ve věcech l-ských. 1. Ministerstvo národní obrany. 2. Památník osvobození. — Literatura.

I. Vznik a vývoj čsl. legií v stručném historickém přehledu.

Hned na počátku světové války v r.1914 rozhodli se Češi a Slováci, usedlí v cizině již před válkou (čsl. kolonie v cizině), bojovati spolu sdohodovými vojsky proti ústředním mocnostem. Stejně rozhodnutí činili Češi a Slováci, kteří do ciziny přišli teprve po vzniku světové války, hlavně pak ti, kteří jako příslušníci rak.-uh. armády se dostali do zajetí vojsk dohodových, nebo k těmto vojskům dobrovolně přešli.

Pokud byli Čechoslováci, usedlí v cizině již před světovou válkou, státními příslušníky některého z dohodových států, byli odváděni a zařazováni do vojska jako ostatní příslušníci toho neb onoho dohodového státu. Čechoslováci, u nichž nebyl tento předpoklad splněn, zejména pak Čechoslováci, kteří se za světové války dostali do zajetí dohodových vojsk, hlásili